
[2010-41-RE](#)

CAUSA 2010-41-RE

Número de registre 580-2010. Recurs d'empara

AUTE DEL 10 DE MAIG DEL 2011

BOPA núm. 31, del 18 de maig del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 de març del 2011, per la representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir, mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2011 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2010-41-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2011;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Diaz-Ambrona;

Antecedent únic

El 28 de març del 2011, la representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir va formular un recurs de súplica en què manifesta que discrepa de la conclusió a la qual arriba el Tribunal Constitucional, ja que considera que efectivament els raonaments de la jurisdicció ordinària són absurds, il·lògics i arbitraris.

Tant en primera com en segona instància es declara que existeix una agrupació de comunitats en el sentit de l'article 35.2 b) de la Llei de propietat horitzontal; aquesta part discrepa d'aquesta afirmació, com ja es va exposar en l'escrit de recurs d'empara, nogensmenys, sigui com sigui allò que és clar és que la junta del 28 de setembre del 2009 és nul·la de ple dret, perquè infringeix la Llei esmentada.

Ara bé, si es va declarar que hi havia una comunitat agrupada, s'havia d'examinar, en primer lloc, si la convocatòria era vàlida i, en segon lloc, si les persones que van formar part de la junta podien

assistir-hi i votar l'ordre del dia, cosa que no es va fer. Aquesta part torna a analitzar les decisions del Tribunal de Batlles i del Tribunal Superior de Justícia en relació amb aquests punts i conclou que manquen de raonament jurídic.

En definitiva, considera que aquest tema ha de ser examinat constitucionalment, existeix una vulneració de l'article 10 de la Constitució, ja que les decisions impugnades no estan fonamentades en Dret, i es poden qualificar d'arbitràries, d'absurdes i d'il·lògiques, i no responen a totes les qüestions que van ser objecte d'enjudiciament.

Per acabar, demana que s'estimi aquest recurs de súplica i, per consegüent, s'admeti a tràmit el recurs d'empara 2010-41-RE

Fonaments jurídics

Primer

El recurs de súplica presentat el 28 de març del 2011 contra l'aute d'inadmissió a tràmit de la causa 2010-41-RE dictat per aquest Tribunal el 15 de març del mateix any no introdueix cap aspecte, ni argument que permeti modificar la decisió adoptada.

En l'aute objecte de recurs de súplica es va explicar de manera detallada que el Tribunal Constitucional manca de jurisdicció civil, no és un tribunal de tercera instància, ni un tribunal de cassació. I també que la jurisdicció constitucional vetlla pel compliment de la Constitució vigent i per la protecció i la garantia dels drets fonamentals declarats en la Constitució, però no entra a conèixer del fons dels assumptes plantejats davant les jurisdiccions ordinàries competents.

Les qüestions, una vegada més, que planteja la representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir són de naturalesa civil i versen sobre la correcta aplicació de la Llei de propietat horitzontal en determinades matèries, sobre la constitució de la comunitat de propietaris, sobre els requisits de la convocatòria i del quòrum, sobre la legitimitat o no de certes persones per assistir a una reunió de la comunitat i sobre la competència per adoptar determinats acords, així com la seva validesa o nul·litat. En especial, es va plantejar davant d'aquesta jurisdicció –i aquest és el punt clau- si en aquest cas s'ha de considerar que existeix una comunitat global de propietaris de tot el "Conjunt residencial Les Feixes dels Ponts", amb "tres subcomunitats" que hi estarien integrades o si, per contra, només existeixen tres comunitats constituïdes d'acord amb la Llei i res més.

Totes aquestes matèries –no ha estat discutit per ningú- són de naturalesa civil i han estat examinades en les instàncies successives pels òrgans competents de la jurisdicció civil, que, a més, han resolt l'incident de nul·litat d'actuacions, previ al recurs d'empara. Cap d'aquestes matèries pot ser decidida pel Tribunal Constitucional. Per poder entrar a examinar-les s'han de complir els requisits que el Tribunal Constitucional anomena test de constitucionalitat.

Segon

Entrant en els vicis denunciats per la recurrent, pel que fa a la incongruència omissiva, pot ser cert que els tribunals civils no hagin contestat de manera explícita i concreta a tots i a cada un dels arguments plantejats per aquesta part. És més, es podria pensar que un tribunal de cassació podria, en termes hipotètics, reprotxar a les sentències impugnades algunes omissions o una manca de concreció en les raons de la desestimació d'algunes de les alegacions plantejades (i molt reiterades en la súplica) per la part recurrent. Però aquest Tribunal Constitucional no és un tribunal

de cassació que exerceixi una jurisdicció ordinària, ni tampoc qualsevol omissió, que es pugui identificar en les sentències esmentades, constitueix una incongruència omissiva amb rellevància constitucional.

Això és allò que sosté l'aute impugnat i que cal reiterar aquí: les sentències, en aquest cas, donen una resposta a totes les qüestions plantejades per la recurrent en el "Suplico" dels seus escrits de demanda i d'apel·lació. Cap dels dispositius de les sentències es pot considerar incongruent a efectes constitucionals. És més, allò que es desprèn de la lectura, no ja dels dispositius pròpiament dits, sinó dels raonaments jurídics, és que els tribunals civils han apreciat les circumstàncies de manera diferent de la de la recurrent. I han fonamentat la seva decisió en aquest sentit. Per aquest motiu, davant de les tesis de la demandant –segons el parer de la qual només hi havia tres comunitats independents- tant la Batllia, en primera instància, com la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia han considerat unànimement que hi ha una comunitat de propietaris global i tres subcomunitats. Així ho declara la Batllia en el Considerant II quan afirma "la petició de la demanda consistent en la declaració d'inexistència d'una comunitat agrupant els tres edificis és inviable". I el Tribunal Superior de Justícia ho raona de manera acurada en els extensos fonaments de dret I (paràgraf primer) i II. De manera que, pel que fa a aquesta pretensió, no hi ha cap incongruència omissiva amb rellevància constitucional. Una altra cosa diferent és que la recurrent no comparteixi aquesta tesi, que no és la seva i que li hagués agradat una contesta més detallada, punt per punt dels seus arguments diferents als fets seus per ambdós tribunals ordinaris. Tanmateix, aquesta és una altra qüestió.

Tercer

Una vegada dit això, s'ha d'examinar encara si aquestes decisions judicials –que la recurrent no comparteix- han estat suficientment fonamentades en Dret a efectes constitucionals. I novament sorgeix aquí l'aplicació del test de constitucionalitat, matèria en la qual torna a discrepar la recurrent en relació amb els criteris continguts en l'aute d'inadmissió a tràmit d'aquest Tribunal.

Amb aquesta finalitat s'ha d'interpretar la locució constitucional de l'article 10.1 de la Constitució quan estableix el dret a obtenir de la jurisdicció "una decisió fonamentada en Dret". Ara bé, com ja s'ha dit tantes vegades, una decisió no està ben fonamentada en termes constitucionals quan els arguments donats són il·lògics, arbitraris o absurds. Aquest test no consisteix en examinar si les raons donades són errònies, cosa que requeriria entrar en el fons de les matèries discutides. Es tracta de comprovar si les raons aportades per recolzar la decisió no s'atenen a cap criteri legal i són arbitràries, ni es conformen a cap lògica i resulten absurdes. Per fer aquest judici no es necessiten grans arguments, sinó una simple confrontació entre els fets plantejats, la resposta judicial realitzada i el tipus d'arguments que la sustenten.

Doncs bé, en aquesta causa no cal apreciar amb la intensitat deguda aquests requisits del cànon de constitucionalitat. La recurrent admet i accepta, en abstracte, com a bons aquests criteris de no arbitrarietat i de conformitat a una lògica elemental que no condueixi a l'absurd. Però quan descendeix al cas concret confronta la solució adoptada per la jurisdicció amb els fets i amb arguments canviants que aquesta part recurrent ha presentat, però que no són de cap manera els fonaments tinguts en compte per la jurisdicció civil per pronunciar-se. De fet, si examinem quin va ser el fonament d'aquesta jurisdicció per apreciar l'existència d'una comunitat global de propietaris amb tres subcomunitats, podem observar que aquesta solució no és de cap manera absurda i no s'aprecia en ella cap arbitrarietat, ni mancament greu a la lògica. Ja que es basa en el contingut de l'escriptura pública originària, atorgada pel propietari inicial del conjunt i en les subsegüents declaracions d'obra nova. La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia diu que amb aquest fet

“s’evidencia clarament (...) una agrupació de comunitats de propietaris formada per les subcomunitats corresponents a cadascun dels 3 edificis.”

És clar que aquests no són els arguments que sustenta la recurrent, sinó altres de ben diferents. Però no es pot, des d’aquests altres arguments contraris, que han estat desestimats, titllar d’absurds, il·lògics i arbitraris els arguments assumits per la jurisdicció civil competent per tal que aquest Tribunal anul·li les sentències per manca de fonamentació en Dret. Això no és així. El Tribunal Constitucional manca de jurisdicció per examinar les proves i els arguments contradictoris de les parts per ponderar quina és la solució més adequada. Es limita a comprovar que, sense cap mena de dubte, no s’ha acreditat que la decisió adoptada en aquesta causa, d’acord amb els arguments en què es fonamenta, presenta errors lògics de rellevància constitucional, ni resulta absurda o arbitrària.

Per tot el que s’ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d’Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir, contra l’aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2011 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2010-41-RE.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d’acord amb el que disposa l’article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d’Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 10 de maig del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat

